

K plnění letošního státního rozpočtu

Počátkem července zvýšila Poslanecká sněmovna kvůli dopadům šíření koronaviru letošní schodek rozpočtu na 500 mld. Kč. Jednalo se o snížení objemu předpokládaných příjmů a současně o další zvýšení plánovaných výdajů. Tehdy se objevily, zejména ovšem z řad takzvaných nezávislých ekonomů, i názory, že toto navýšení schodku nemusí být konečné a že tento může reálně dosáhnout i vyšších hodnot. Jaká je ovšem rozpočtová skutečnost po uplynutí dvou třetin letošního roku? Myslím, že zcela jiná. Rozpočtový schodek na konci srpna dosáhl 230 mld. Kč, přičemž od dubna, respektive od května, dosahuje měsíčních hodnot cca 30 mld. Kč. Z mého pohledu výsledky státního rozpočtu za leden až srpen nejsou špatné, a to při profinancování v zásadě všech hlavních

záměrů hospodářské protikoronavirové politiky státu. Těmito výsledky vývoje letošního státního rozpočtu za leden až srpen - nezapomeňme, že se jedná o výsledky za dvě třetiny celého letošního roku - se musíme podrobně zabývat, protože jsou důležité i pro ocenění stavu prací na státním rozpočtu pro rok 2021. Mám na mysli hlavně jeho základní proporce, a to jak na straně příjmů, tak i na straně výdajů. V oblasti příjmů vidím jako nejdůležitější aktuální stav zejména u těch objemově nejvýznamnějších položek. U daně z přidané hodnoty DPH a u spotřebních daní jde nejenom o dosavadní vývoj, ale hlavně o to, co lze očekávat ve zbývajících měsících letošního roku a v roce příštím. U inkasa daně z příjmů právnických osob se příjem rozpočtu v průběhu měsíce srpna výrazně zlepšil. Ovšem je to v důsledku finálního termínu pro zaplacení této daně za rok 2019, který byl letos mimořádně posunut až na 18. srpna. Přesto však to nejsou nijak oslňující výsledky, a bude nutno pečlivě ocenit DPPO v příštím roce. A u daně z příjmů fyzických osob vidím jako hlavní jednak další vývoj zaměstnanosti, resp. nezaměstnanosti a také mezd. Je asi třeba počítat s tím, že růst mezd bude povzbudivý, že se jedná především o ocenění toho, co lze očekávat v roce 2021. A vzhledem k tomu, že se ekonomiku daří oživovat, tak asi výběr daní ve zbývajících měsících roku letošního nemusí být zase až tak špatný. Obdobně budeme muset posoudit i výběr sociálního pojištění, tedy zejména nižší letošní výběry. Zde je nutné vzít v úvahu to, že pojistné je promíjeno programem Antivirus a dále i to, že OSVČ nemusí platit minimální měsíční zálohu. Musíme si ujasnit rozpočtové dopady do tzv. důchodového účtu, a to jak letos, tak zejména v roce příštím. Pojistné na veřejné zdravotní pojištění sice není příjmem státního rozpočtu, ale jeho letošní vývoj doposud není až tak dalece nepříznivý. Nicméně ale nelze nevidět, že se jeho výběr pohybuje zhruba jen na úrovni loňské. A opět jde o případné dopady na státní rozpočet pro rok 2021, resp. na veřejné finance jako celek a hlavně na finanční potřeby zdravotnického sektoru. V oblasti výdajů se zdá, že vláda zbytečně nerozhazuje nad upravenou výdajovou stránku letošního státního rozpočtu, ba spíše naopak. Mám proto obavy z toho, zda se letos podaří skutečně proinvestovat vše, co je v letošním rozpočtu. A mám také určité pochybnosti ohledně neinvestičních transferů. Ale třeba je «slyším trávu růst», jak praví klasik. Nejde přitom jenom o rok letošní, ale hlavně o dopady pro rok příští. Osobně již nevidím potřebu nějakého razantnějšího navýšení letošních výdajů. A uvažované mimořádné navýšení důchodů není svým celkovým rozměrem nějak zásadní položkou, jak se často argumentuje ze strany jeho odpůrců. K celkovému ročnímu schodku letošního státního rozpočtu musím především zmínit, že je nadmíru obtížné jej odhadnout. Bude záležet nejenom na tom, v jaké míře se bude dařit obnovu naší ekonomiky i jaký bude další vývoj konjunktury v Evropské unii, tedy obnova ekonomik jejich členských zemí, zejména potom v Německu, ale také na dalším vývoji výdajů z veřejných rozpočtů, a zejména potom ze státního rozpočtu v souvislosti s COVID-19 ve zbývajících čtyřech měsících letošního roku. Já jsem optimista ohledně obnovy ekonomiky, kde je pozitivní vývoj již zřetelný. A s ohledem na to, že u výše zmíněných opatření veřejné pomoci v souvislosti s potřebami překonat koronavirem zapříčiněný prudký ekonomický pokles se zase tak zbytečně nehýří, jsem přesvědčena, že letošního plánovaného salda státního rozpočtu ve výši 500 mld. Kč nemusí být ani zdaleka dosaženo. Můj nadmíru osobní odhad je okolo cca 400 mld. Kč, plus minus 20-30 mld. Kč. Ovšem velkou neznámou jsou letos peníze z EU, a to i z titulu různých «drobnějších» protikrizových opatření. Miloslava VOŠTRÁ, předsedkyně rozpočtového výboru Poslanecké sněmovny a kandidátka do Senátu ve volebním obvodu č. 30 - Kladno

Blíží se volby 2020

Pomalou se nám náchýlil ke svému konci rok s pořadovým číslem 2020, který od základu změnil životy většiny z nás. Mnohé se může změnit i po volbách do krajských zastupitelstev a do třetího Senátu Parlamentu České republiky, které nás čekají na počátku října. Jedním z kandidujících subjektů je i Komunistická strana Čech a Moravy. Právě v letošním roce oslavila naše strana 30 let od svého založení. A skutečně je co slavit. Naše práce pro občany České republiky totiž nepřišla vnuče. Dokázali jsme prosadit spoustu dobrého, ať už v letech, kdy naše vlast vzkvétala, nebo i tehdy, kdy procházela krizí. Vždy jsme naslouchali občanům, kteří za námi chodili tu s většími, tu s menšími připomínkami na dění okolo sebe. A snažili se jim vyjít vstříc. Možná to zní troufale, ale v mnoha sférah se to povedlo. Ruku v ruce s vámi všemi. Dokázali jsme prosadit zvýšení důchodů i minimální mzdy, prosadili jsme vyšší finance do zdravotnictví i sociálních služeb – tak, jak by to mělo být, aby byl systém, v němž žijeme, spravedlivý. A máme i další cíle, které vyplývají nejen z našeho programu, nýbrž i z impulsů, které dostáváme v každodenním kontaktu od vás, občanů naší krásné vlasti. Program Komunistické strany Čech a Moravy důrazně prosazuje ochranu zemědělské půdy, zvýšení potravinové soběstačnosti, ochranu přírodního bohatství, návrat vody do vlastnictví obcí, měst a státu, výrazné zlepšení dopravní situace a dostupnou výstavbu bytů, ochranu přírody a v neposlední řadě důstojný život pro seniory a hendikepované. Myslíme i na podporu učňovského školství a zajištění dostupné lékařské péče. Je potřeba rovněž zvýšit vybavenost obcí a zabránit odlivu lidí do větších aglomerací. I o tomto budou letošní volby. A doufám, že zvážíte, milé dámy a pánové, hlas pro kandidátky a kandidáty KSČM. Nikdy jsme se neprezentovali slovy, nýbrž činy. Ať už jsme byli v čele krajů, či v opozici, vždy jsme důsledně prosazovali zájmy všech občanů bez ohledu na jejich věk, pohlaví, vzdělání, politický názor či příslušnost k jakékoli sociální skupině. Troufám si říci, že jsme v tomto ohledu jediná strana, která právě výše uvedené dodržovala celých 30 let. Vojtěch FILIP, 1. místopředseda Poslanecké sněmovny a předseda ÚV KSČM

Zisk necht' je soukromý a ztráty veřejné

Financování zdravotnické péče je velké politikum v každé době, v každém společenském systému. Když byla lůžková zdravotnická zařízení převedena do vlastnictví krajů, coby obnovených samosprávných celků před dvaceti lety, přístup nových krajských samospráv byl různý. Ve Středočeském kraji se tehdejší vládní koalice s nejúspěšnější ODS rozhodla většinu z nich prodat a ze zbylých v Mladé Boleslavi, Kladně, Příbrami, Kolíně a Benešově vytvořit akciové společnosti, kde si kraj pod tlakem veřejnosti, ale i KSČM zachoval vlastnická práva. Hodně se od té doby napsalo o skutečné hodnotě prodávaných nemocnic a o prodejní ceně. Hodnota po odečtení závazků činila 1.298.858.000,- Kč, ale celkový prodej činil "pouze" 466.617.000,- Kč. Za dvacet let mnohokrát padla otázka: proč? Chápu jak je to pro ODS nepříjemné. Chci ale uvést, že posledních dvanáct let se krajská samospráva a KSČM zejména, velice intenzivně snaží dostat krajské nemocnice do černých čísel, investovat do nich a zvyšovat jejich kredit. Prostě plní si své závazky. Nemocnice, které byly prodány soukromým subjektům a v některých případech městským samosprávám, čekala dlouhá cesta. Ze zdraví se obecně po roce 1989 a následně v devadesátých letech stal prostě byznys a boj za nezvyšování spoluúčasti pacientů doslova kultovní záležitostí. Nutno říci, že nebyť levice a právě té komunistické, nepodařilo by se zabránit nejhoršimu. Dnes byla v Středočeském kraji vydána výzva "Zástupců středočeských nekrajských nemocnic" žádající od kraje dotace na investice. Kladu si otázku, jaká byla od počátku strategie jejich vlastníků a zejména, když vypršela povinnost provozovat závazky poskytování plnohodnotné zdravotní péče v rozsahu a době jejich prodeje? Jak si nesmlouvaly úhrady se zdravotními pojišťovnami? Jakou představu mají o kapitalistické filozofii, že zisk je soukromou záležitostí vlastníka, ale ztráty mu musí hradit stát, respektive, v tomto případě krajská samospráva a dokonce i investovat do jejich rozvoje? Ano, věřím, že nejen komunistická strana má zájem o kvalitní dostupnou zdravotní péči bez rozdílu individuálních ekonomických možností občanů, bez rozdílu, zda je někdo nezletilý, dělník, OSVČ, senior, atd. Pak ale každý, kdo provozuje soukromé zařízení, si musí být vědom rizika "podnikání". Pokud vim, tak proběho jednání na úrovni vedení Středočeského kraje, že přece jen soukromým tzv. "nekrajským" nemocnicím kraj pomůže grantovým systémem, zvláště pro pořizování kvalitního technického vybavení. Výzva, nebo vlastně žádost, podepsaná ředitelem Nemocnice Rakovník však má z mého pohledu podtext politického ultimáta, které staví občana do pozice rukojmí. Co třeba, kdyby vlastník dané nemocnice nabídl kraji, že mu nemocnici za cenu, za kterou ji koupil, prodá, přičte zhodnocení a jím vložené investice. Je také určitý rozdíl, kde nemocnici koupilo město ve snaze o ni nepřijít, kde nejde čistě o komerční subjekt. To je třeba také při případné pomoci brát v úvahu. Myslím, že to by bylo rozumnější. Konečně Středočeský kraj takto jednu nemocnici v Kutné Hoře od města převzal a funguje v rámci kolínské nemocnice pro občany dál. Komunisté chtějí rozhodně udržet plnou zdravotní obslužnost. Stanislav GROSPIC, místopředseda ÚV KSČM a poslanec PČR.

Chystá se tunel v krajském zdravotnictví?

Komunisté se od samého počátku kraji bránili privatizaci zdravotních zařízení. Rozhodující pro ně bylo naplnění práva občanů na kvalitní zdravotní péči, nikoliv kšefty se zdravím. ODS si tehdy silou prosadila rozprodej většiny zdravotních zařízení, navíc hluboko pod cenou. Novými vlastníky se tak staly vedle různých spekulantů i korporace, z nichž některé mají obrát dokonce větší než je rozpočet Středočeského kraje. Přes závazky ze mnohých subjektů zachovaly klasicky "tržně" - rozvíjely ziskové provozy a doplňkové činnosti a nedostatečně financované, byť potřebné služby omezovaly. Dané obory pak složitě a za finanční podpory Středočeského kraje vykrývaly nemocnice krajské, které se postupně modernizovaly a dostaly se i do černých čísel. Nyní přišla výzva řady nekrajských zařízení k další finanční podpoře, ve formě skoro ultimáta. Vnímáme, že mnohá zařízení problémy mají - i do médií se dostaly konkrétní případy z Rakovníka, Brandýsa, z Čáslavi. Aktivně jsme podpořili kdysi ohroženou nemocnici v Kutné Hoře, která se pak stala součástí ON Kolín. A i dalším městským zařízením nabízejme pomocnou ruku. A chceme samozřejmě řešit i situaci, pokud by v kterémkoliv místě kraje byla ohrožena dostupnost zdravotní péče. Po vzoru Kutné Hory, po vzoru případů ze sousedního Ústeckého kraje, třeba z Litoměřic, neodmítáme možnost odkupu problémového zdravotního zařízení krajem tak, abychom potřebné služby zajistili. Otevřená je i možnost zřízení krajského zdravotního zařízení či pobočky. Ale sypat další prostředky do nenasytné černé díry soukromého kapitálu nebudeme. Nepřipustíme další privatizaci zisků a socializaci ztrát. Zaplatili bychom to opět my všichni. Ing. Zdeněk Štefek, lídr krajské kandidátky, předseda klubu KZ KSČM

CESTUJEME!! NĚMECKO 2

Vůbec první návštěvu jsem absolvoval už v roce 1958. Hned za hranicemi leží Bad Schandau, brána k Saskému Švýcarsku s vyhlídkou Lilienstein, hradem Königstein. Později jsem tuto trasu rád zopakoval. FREIBERG - méně známé, ale krásné univerzitní město s románsko - gotickou bazilikou Marienkirche se skvostem "Porta coeli". Na této bráně je alegoricky znázorněn příběh liststva od Adama po 13. století.

Dříve Chemnitz, pak Karlmarxstadt, nyní opět CHEMNITZ. Hodně památek, název ulice i sochy K.Marxe zůstaly na místě, nebourají se jako u nás, o tom jsem se přesvědčil při návštěvách před pěti lety a naposledy předloni. MISEN - procelán je pojem, v ERFURTU zase krásné květinové výstavy.

První koncentrační tábor nacistů Buchenwald je připomínkou neblahých let. Snad nejkrásnější město je WEIMAR. Město Herdera, Goetheho i Schillera je plné památek. Kurfiřtý dům, radnice, jízdárna, zámek s galerií s mistrovskými díly. Město kultury, v době po 1. světové válce v době

Výmarské republiky hlavní město země, pak na čas bohužel také silně nacistické centrum. Dnes už je zase městem kultury a městem navýsost přátelským. Na závěr jsem ponechal nám blízké DRÁŽDANY. Při prvé návštěvě v roce 1958 už bez trosek, s velkými prázdnými plochami v

centru. Opraveno bylo jedno křídlo ZWINGERU, v něm malířské poklady Tizian, Rubens, Rembrandt, Brueghel - také jedna místnost, věnovaná francouzským impresionistům. Pro mne zjevení a celoživotní láska. (Při dvou dalších návštěvách plně obnoveného Zwingeru jsem po nich pátral marně.) Město zacelilo své rány úplně, každá další návštěva zaznamenala nové dostavby,

novou moderní Prager Strasse, i obnovy zničených památek. Jízdu kurfiřtů na 25.000 porcelánových destičkách si prohlédl jistě každý návštěvník. Dech bere obnova nádherného FRAUENKIRCHE, po léta byl jen hromadou spečených trosek. Vznosný prostor, kdesi vysoko jasné září barvami kopule, samé zlato. Kdo tam nebyl, měl by to napravit. Pavel Hruban

novou moderní Prager Strasse, i obnovy zničených památek. Jízdu kurfiřtů na 25.000 porcelánových destičkách si prohlédl jistě každý návštěvník. Dech bere obnova nádherného FRAUENKIRCHE, po léta byl jen hromadou spečených trosek. Vznosný prostor, kdesi vysoko jasné září barvami kopule, samé zlato. Kdo tam nebyl, měl by to napravit. Pavel Hruban

BLAHOPŘEJEME

- ❖ ZO KSČM Cvrčovice srdečně blahopřeje s. Miloslavě BERÁBKOVÉ, která dne 20. září oslavila neuvěřitelně 91. narozeniny. Jubilejní 70. narozeniny dne 20. září oslavila s. Hana POKORNÁ.
- ❖ ZO KSČM č. 22 Kladno srdečně blahopřeje s. Jaroslavě KRÁTKÉ, která dne 27. září oslaví 92. narozeniny.

Všem třem oslavenkyním přejeme do dalších let hlavně zdraví, hodně štěstí, osobní a rodinnou pohodu a spokojenost.

K blahopřání se připojuje i OV KSČM Kladno a děkuje za práci pro stranu

Chceme žít jako lidé, v míru a pokoji.

Človče, vyslovíš - li myšlenku, že k tomu, co se v této poslední době děje, že se snad "svět zbláznil", dostáváš se okamžitě do nebezpečí, že na tebe budou uvaleny sankce a postihy. Tak, co ti zbývá! Zalézt a mlčet? Nebo sklopit hlavu a nechat se ze všech stran manipulovat a urážet? Tak to snad ne! Když se zamyslíš z pohledu normálního smrtelníka nad chováním řady nejen světových, ale i našich českých politiků, je mi z toho nanic. Kde se bere v lidech tolik nevrzivosti, hulvátství a ponižování prostých lidí těmi „vyvolenými“. Jak je možné, že se lidé neponaučili z předchozích období našeho lidského žití, kdy byli vystaveni obavám z toho, co je čeká v budoucnosti? Jenom namátkou. Patřím do generace, která prožila druhou polovinu třicátých let minulého století, takže jsem jako mladý člověk zažil likvidaci československé státnosti, když jsme se stali Böhmen und Mahren, zažili jsme šťastné chvíle, kdy tato zrudnost byla zásluhou spojeneckých armád poražena a mohli jsme se nadýchnot štěstím osvobození. Moc dobře si vzpomínám na to, jak nadšeně vítali naše osvoboditele, v mém případě to byli vojáci Rudé armády, stejně tak nadšeně vítali v jihozápadní části naší vlasti vojáky spojenecké protihitlerovské koalice, kterými byli američtí a angličtí vojáci. Vzpomínám na to, když mě otec poprvé vzal v dubnu 1946 s sebou do Lidic, aby mi ukázal, jaký byl nacismus. A léta běžela dál. Protože pocházím z rodiny, kde nás bylo 10 dětí, z nichž 7 se narodilo postupně do května 1945, další 3 po skončení války, zažili jsme si „svě“. Nebudu rozvádět dále naše životopisy, protože jsme brali život takový, jak nám ho přinášela doba. Ale malou poznámku si dovoluji musím. Náš otec byl ročník 1892, a jak je historicky známo, byl povolán na frontu 1. světové války, jeho válečná cesta vedla do 28. Pěšího pluku až do zajetí na Sibiři do Išimi, zažil „transsibiřskou anabazí“ štěstí mu přálo, že zůstal nazhřív a mohl se do své rodné vlasti vrátit na podzim roku 1920, kdy už byla uznána československá republika. Bohužel jeho životní cesta skončila o Vánocích roku 1959, takže nám nemohl sdělit vše, co bychom potřebovali nejen my vědět a znát. Vždycky mně osobně připomínal, že musíme být vděční Rudé armádě, která spolu, jak on říkal, se Svobodovci, osvobodila podstatnou část naší republiky a připomínal: „Važte si toho, co máte a dělejte pro svoji zemi a rodinu jen to nejlepší“.

A následovala léta, kdy na všechno zbyla jen maminka a my starší jsme pomáhali vypravít do života mladší sourozence. A čeho jsme se dočkali? Jako dospělí jsme pracovali ve prospěch naší vlasti a samozřejmě i svých rodin. Tak to běželo až do roku 1990, kdy se uchopili moci lidé, kteří se začali prohlašovat za nejmoudřejší a pokrytci začali devastovat naši zemi, pro kterou jsme my, jako mladí dávali své síly. Do mocenského aparátu se dostali především lidé, kteří se holedbali tím, že jedině oni mají právo vést společnost k „blahobytu“. Nešťítli se však, aby se postupně zapojili po bok těch, kteří neunesli fakt, že naše země patřila vždy k velké Slovanské rodině a začali směřovat naši zemi na vytvoření západ. Postupně jsme se dostali do dnešní doby, kdy člověk neví, co ho čeká druhý den, kdy se probudí některý z osvěcných a přinese prostřednictvím jemu nakloněných sdělovacích prostředků jeho moudra, která pronáší jako vůdčí ideje současnosti. Vedle toho neopomene zhanobit vše, co pro naši zemi vykonali naši rodiče a prarodiče, i my samotní, kteří mohou zasvěceně hovořit o faktech ve vývoji naší země, mohou se vyjádřit k tzv. novodobým dějinám, které se nepřednáší ani v současné školské soustavě.

Pak se nemůžeme divit, že si dovoli paní Langšádlová na parlamentním půdě vyslovit, při její nenávisti ke spolupráci s Ruskou federací nebo Čínou, že „nikdy nepřipustím jít jakýmkoliv způsobem ke spolupráci s Východem, hlavně s bolševickým Ruskem“, na které by platil nejlépe vedený jaderný úder, aby poznalo sílu USA a spojenců“. O vyjádření spojenců z „demobloku“ a jejich soukmenovců, jakými jsou politici Hřib, Novotný, Kolář, Herman, Pavel, Fišer, Vystrčil, kdy nazývají občany témi nejspřístupnější tituly, ani nemluví.

O jejich náhledech na novodobou historii svědčí i toto... „Zamlčují mladé generaci, o co šlo nacistům ve 30. letech a v době 2. světové války vůči Československé republice. Proč od roku 1990 zamlčují, že šlo o likvidaci českého národa? Proč dali k dispozici společnosti Rádio RFE, které působí na vlnách českých sdělovacích prostředků v rétorice 50. let, kdy značovalo nepohodlné lidi způsobu, jakými to provádějí honáci skotu kdesi v daleké, dnes pro řadu politiků, přátelské Arizoně? Proč zamlčují, jaký byl skutečný průběh osvobozovacích bojů od nacismu? Proč stejně nadšeně nehovoří o příjezdu a osvobození podstatné části území Československé republiky Rudou armádou, příslušníky Svobodovy armády a jejich bojových oddílů. Proč je dovoleno moderátorům ČT, Primy, Novy, aby špinili a poplouchovali skutečné hrdiny naší vlasti, mezi nimiž je i trojnásobný hrdina SSSR a ČSR armádní generál Ludvík Svoboda? To, co si dovoluje moderátor ČT Železný není nevhodným vyjadřováním, je to hanebná urážka a devastace jména a hrdiných skutků vzácného hrdiny, kterým Ludvík Svoboda, jeho rodina a bojovní druží byli. A tento historicky vygumovaný moderátor nadále zaujímá významné místo v ČT. Není to tak dávno, kdy na krátkou dobu zmizel z obrazovky ČT, pak se objevil, když předtím dal veřejnosti ve známost, že je na společenském dně a nemá pomalu, co jíst. Proto se musí snažit jít s dobou současnosti, ale jeho neomalenost přeci nelze ignorovat. Jiří Pokorný Beroun, předseda OR KČP Beroun

PIŠETE NÁM OKO za OKO a ZUB za ZUB ?

V současnosti to vypadá, že se celý svět zbláznil a začal se řídit oním starozákonním oko za oko a zub za zub. Kdyby tomu tak bylo do všech důsledků, tak by patrně západní evropané zmizeli z povrchu zemského. Kdyby měli všichni pykat za svoje režimní hříchy, kdo by potom zůstal na tom božím světě? Kolik vyražili němečtí nacisté ve svých světových válkách a v koncentračních táborech lidí? Kolik lidí povražili, zmrazili či belgičtí křesťané pro svoje bohatství z afrického kaučuku ve „svě kolonii“ v Belgie Kongu? 10 nebo dokonce 20 milionů? Kolik obyvatel má Belgie? Kolik lidí povražilo anglické impérium ve svých otrokářských koloniích a ve dvou svých opiových válkách? Bohužel i kolik pověštinou vlastních lidí nechal v Rusku povraždit Stalin? Každá pomsta oko za oko a zub za zub zavání krví i těch neviných. Nebo jistě pouze o požadavek tučných reparací za křivdy minulosti páchané impériem na slabých? V každém případě je to po tolika letech šilenosti. Ti bývalí „hodní“ západní otrokáři, okupanti, kolonialisté, zloději nerostného bohatství v cizích zemích, genocidní a masoví vrazi tvrdí, že se starý židovský či „křesťanský“ zákon oko za oko a zub za zub vztahuje pouze a jenom na ty „zlé“ komunisty. Černoši a muslimové to asi vidí jinak. Ti „zli“ komunisti, Rusko, Slované ve minulosti nikterak nezotročovali, nekolonizovali, neokupovali nevyráždžovali tak, jako ti Andělé ze západu. Nebo se snad mylím, vy naši západní demokrate „svatouškově“ s krví na rukou? Nyní zcela bezostyšně dál hlásáte celému světu tu svoji zmračenou morálku a etiku? Dokonce jí i svými válkami a humanitárním bombardováním celému lidstvu dál a dál vnucujete. Jakým právem? Eva Dolejšová

ZPRAVODAJ OV KSČM Kladno: Adresa redakce: ul. Milady Horákové 497, Kladno 2, tel. 312 687 909, 312 687 656, 734 430 256, E-mail: kscm.kl@tiscali.cz, WEB: http://kladno.kscm.cz, MÍČ 47 437

Nevyžádané příspěvky se nevracejí